

Filotás Julianna református beosztott lelkész nő igehirdetése
(Sopron, 2020. április 5., Virágvasárnap)

Bizalom Jézus Krisztusban

„A mi segítségünk az Úr nevében van, aki teremtette az eget és a földet.”

Kezdő (fennálló) ének: 331. dicséret 1. verse: „A nagy király jön: Hozsánna! Hozsánna!”
Derekas ének: 331. dicséret 2-5. verse: „Ó, szentegyház, hívek boldog országa!”

Lekció: Lukács 18,31-34

„Azután maga mellé vette a tizenkettőt, és így szólt hozzájuk: Íme, felmegyünk Jeruzsálembe, és beteljesedik mindaz, amit a próféták az Emberfiáról megírtak. Átadják a pogányoknak, kigúnyolják, meggyalázzák, leköpi, és miután megostorozták, megölik, de a harmadik napon feltámad. Ők azonban semmit sem értettek ezekből. Ez a beszéd rejtve maradt előlük, és nem értették meg a mondottakat.”

Imádság: Mindenható Istenünk, mennyei Atyánk! Hozzád jövünk alázatos szívvel, neked hálát adva. Mert valljuk, tiéd minden hatalom és bölcsesség, tiéd minden jószág és áldás, még ha nem is értjük az útját mindig annak, amiképpen ezeket elkészítéd nekünk.

Kérünk ezért, ma hadd legyünk értőbb szívűek! Engedd meg, hogy többet befogadhassunk hitünket biztató szavaidból, mint amennyit máskor befogadtunk!

Kegyelmes Isten vagy, aki nem szűnsz meg minket keresni. Keress hát meg minket mindenféle életkacatjaink, de máhás félelmeink és kétségeink közepette is. Keress meg minket, hogy mi rád találhassunk, és szívünk megnyugodhasson tebenned!

Krisztusért könyörgünk, Atyánk, hallgass meg minket. Ámen.

Prédikáció előtti ének: 227. dicséret 1. verse: „A mi szívünk csak tehozzád”

Textus: Lukács 19,28-38

„Miután ezeket elmondta, továbbhaladt Jeruzsálem felé. Amikor közeledett Bétfagéhoz és Betániához, az Olajfák hegyénél elküldött tanítványai közül kettőt, és ezt mondta nekik: Menjetek a szemben fekvő faluba, és amikor beértek, találtok egy megkötött szamárcsikót, amelyen még nem ült ember: oldjátok el, és vezessétek ide! Ha pedig valaki megkérdezi tőletek: Miért oldjátok el? – mondjátok ezt: Az Úrnak van szüksége rá. Amikor a küldöttek elmentek, mindent úgy találtak, ahogyan megmondta nekik. Miközben eloldották a szamárcsikót, gazdáit kérdezték tőlük: Miért oldjátok el a szamárcsikót? Ők így feleltek: Mert az Úrnak van szüksége rá. Azután elvezették Jézushoz a szamárcsikót, ráterítették felsőruhájukat, és felültették rá Jézust. Amint ment tovább, az emberek az útra terítették felsőruhájukat. Mikor pedig már közeledett az Olajfák hegyének lejtőjéhez, a tanítványok egész sokasága örvendezve fennhangon dicsérni kezdte Istent mindazokért a csodákért, amelyeket láttak, és ezt kiáltották: Áldott a király, aki az Úr nevében jön! A mennyben békesség, és dicsőség a magasságban!”

Kedves Testvérek!

Virágvasárnap jól ismert történetét hallottuk a felolvasott igeszakaszunkból. Azt a történetet, amikor Jézus szamárháton bevonult Jeruzsálembe, hogy bevégezze küldetését, és értünk elszenvedje a kereszthalált. – Mi már tudjuk, hogy ezért ment Jézus Jeruzsálembe, de ezt akkor és ott, a Jézust körülvevő sokaság nem tudhatta. A tanítványok pedig nem értették.

Különös feszültség van ebben a történetben. A váradalmak feszültsége. A tömeg, és a tömegben a tanítványok szeme előtt is egy új, szabad királyság megszületése lebegett. Az a biztos reménység, hogy Jézus királlyá lesz most és itt, és elűzi az elnyomó rómaiakat, és eljön Izráel új aranykora. Ezért rajong és ünnepel a nép Jézus körül. – De Jézus szeme előtt más volt: elárultatása, megaláztatása, kereszthalála és végül feltámadása.

Azt gondolom, most különösképpen is átéljük ezt a feszültséget. Pár hónappal ezelőtt még a jövő egészen másként élt a képzetünkben. Terveink voltak ezekre a mostani napokra, elgondoltuk, mi mindent fogunk majd tenni a tavasz közeledtével, hogyan fogunk majd az ünnepekre készülődni, kiket fogunk meglátogatni. Hadd mondjam így: „két kézzel markoltuk és szórtuk az életet”, mert minden lehetségesnek bizonyult. Ha akkor valaki azt mondta volna nekünk, hogy az otthonainkba kényszerülünk, iskolába nem járhatunk, az utcára is csak korlátozások mellett léphetünk ki, sőt, a templomaink is zárva lesznek – mert súlyos járványhelyzet lesz Magyarországon is –, valószínűleg nem hittük volna el. És talán még a mai napig is hihetetlen ez az egész.

Igazán nem róhatjuk hát fel a tanítványoknak, hogy nem éretették meg Jézust, és hogy nem akarták meghallani, amit nekik háromszor is kijelentett az eljövendő történésekről.

Nem róhatjuk fel, s már csak azért sem, mert Jézus sem róta fel nekik. Sőt! Ebben az egész virágvasárnapi történetben az a legkülönösebb, hogy Jézus elfogadta, hogy őt királyként ünnepeljék. Nem tiltakozott ellene. Még tanítványai kiszínezett jövőképe alá is „lovat adott” azzal, hogy ő számárra ült. – Több száz évvel korábban ugyanis élt egy Zakariás nevű próféta, aki lejegyezte, hogy az eljövendő messiás-király majd számárháton fog megérkezni Jeruzsálembe. – Az, hogy Jézus így tett most, ahogy a prófécia szólt, csak egyet jelenthetett a tanítványok számára: Jézus a messiás-király!

És valóban: Jézus volt a megjövendölt messiás-király. Csak nem úgy, ahogyan a tanítványok gondolták, és nem úgy, ahogyan a nép remélte. Kérdezhetnénk: miért nem helyesbítette Jézus a tanítványai elképzelését, miért nem magyarázta el nekik jobban a dolgokat? – A válasz ez: mert itt és most nem ez volt az elsődleges. Amit pedig elmondott nekik, később az értelmükig is elhatol majd, később minden az eszükbe fog jutni, és megértik még Jézust és a történeteket. – De most másra van szükség: töretlen bizalomra Jézus iránt!

A gyermekpszichológia világában létezik egy ilyen kifejezés: „ösbizalom”. Mit jelent ez a szó? – Minden megszületett kisbaba életében fontos, tapasztalatból szerzett fejlődési cél, hogy kialakuljon benne az a bizonyosság, hogy a világ, amelyben él, alapvetően egy jó hely, és bizalommal lehet iránta. Ha a kisbaba megélheti, hogy édesanyja minden szinten betölti szükségleteit, megnyugszik, és ezzel együtt növekedni fog benne a bizalom is a környezete iránt. – Röviden: a bizalom így születik, zsigeri szinten, és nem elmagyarázva.

S aki bír ezzel az életbe vetett bizalommal, a nehézségeivel is másképpen küzd meg. Ott az önmagához és a világhoz való viszonyát is az újra feltámadó bizalom, együttműködés és nyitottság fogja jellemezni. Nem pedig a szorongás és a bizalmatlanság.

Kedves Testvérek! Jézus pontosan tudta, mire van szüksége a tanítványainak! Nem magyarázatokra. Hanem az utolsó pillanatig olyan megerősítésekre, amelyek miatt tanítványai – későbbi kétségeik közepette is – megbíznak majd benne. Egy kis képzavarral élve: Jézus jó szülője volt tanítványainak kezdettől fogva. Azóta, hogy elhívta őket tanítványaiul, folyamatosan azt tapasztalhatták meg: Jézus hatalma mindenre elég. S ez a hatalom nem csak a betegek, a bűnösök szükségleteit töltötte be, de az övékét is megannyi élethelyzetben. Gondoljunk csak vissza arra a történetre, amikor viharba kerültek a Genezáreti-tavon, és Jézus lecsendesítette a tengert, vagy amikor nem tudták meggyógyítani az epileptikus fiút, és Jézus

segítségükre sietett: kipótolván hitelenségüket gyógyulást, szabadulást hozott a beteg gyermeknek.

Mai történetünkben is ezt láthattuk, amikor két tanítványát elküldte Betfagéba a szamárcsikóért. Jézus kijelentett dolgokat, és a tanítványok megélethették: minden pontosan úgy volt, ahogyan azt az Úr előre megmondta nekik. Lám-lám, Jézus Ura a történéseknek, a történelemnek is! Ki ne bízna Benne?

Ám a megélt bizalom és a hit tartalma előbb-utóbb találkozni kénytelen. Ez elkerülhetetlen, hogy megmérettethessék mindkettőt, és szükségszerű, hogy a hit valódi hitté válhasson. Mert feltehetjük a kérdést: milyen az a bizalom, amelyik szüntelenül bizonyosságra vágyik, és milyen az a hit, amelynek tartalma lényegében a magunk elgondolásai köré sűrűsödik? Ahogy a tanítványoké, akik könnyen úgy gondolhatták – mert megannyi bizonyosságuk volt rá, íme, ez a bevonulás is Jeruzsálembe (!) –, hogy Jézus az ő elgondolásaik, kívánságaik, vágyaik mentén cselekszik.

Amikor megmérettetik a bizalmunk Isten iránt és mérlegre kerülnek az Istenről való elgondolásaink, nos, ezt az élethelyzetet hívjuk próbatételnek. – És nem mondhatnánk, hogy vágnánk ezekre a próbatételes időkre. Az Úr nem is kérdez minket, noha nem szeretetlenségből. Csak amikor elérkezik az idő, alávonul nyájával, tanítványi seregével a halál árnyékának völgyébe.

Nagycsütörtöktől húsvétig járta az első tanítványi közösség ezt az árnyékos, sötét völgyet. Megtapasztalták, amint a külső események, a történések egyszer csak összezuhantak körülöttük. Úgyannyira, hogy semmi sem bizonyította Jézus hatalmát, erejét, mindenhatóságát, és természetesen már a tanítványok sem érezték magukat mindenhatónak, mint akiknek az elgondolása mentén halad még az Isten is.

De Jézus tudta, miért plántálta olyan nagy gonddal és elszántsággal tanítványai szívébe a benne gyökerező új ősbizalom magvát: azért, hogy ez a bizalom átvezesse őket a bajokon és nehézségeken, azért, hogy ez a bizalom a félelmek és csendek idején felidézze bennük Jézus tanításait és ígéreteit, azért, hogy e bizalom által új reménység szülessen, és új látás: Jézusról. Aki hatalmasabb Úr, mint bármely földi király, mert neki adatott minden hatalom mennyen és földön. Aki diadalmasabb minden hadvezérnél, mert győzelmet aratott a halál felett is. Aki jobb Pásztor minden pászturnál, mert végezetül kivezeti övéit még tágas terekre.

A tanítványok hite igaz hitté lett húsvétal, bizalmuk erősebb lett minden korábbi bizalmuknál. Vajon velünk miképpen lesz?

„Andrà tutto bene”, „minden rendben lesz” – ezt mondogatják és írják ki az olaszok egy ideje már minden felé. S talán mi is szeretnénk így biztatni egymást ezekben a terhes, nehéz időkben, e mi mostani árnyékos völgyünkben, próbatételünkben.

Isten Igéje azonban ezeknél a nagyon is emberi szavaknál is nagyobb biztatást kínál nekünk, Jézus Krisztusra nézve, az apostolok megpróbált hite által. Pál apostol írja: „Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál, azoknak, akiket örök elhatározása szerint elhívott.” (Róm 8,28).

Bízasson minket ez az Ige, és vezéreljen minket reménységben! Ámen.

Imádság: Mennyei Atyánk! Köszönjük, hogy a te szereteted, mely örök és változatlan felénk, felette áll minden bizonyítandónak. Köszönjük, hogy szereteted nagysága nem annak a függvénye, hogy mi abból éppen mit és mennyit tudunk felfogni, vagy éppen észlelni. Ezért még nagyobb bennünk a hála, Urunk, ha olyan élethelyzetekben is bennünk élt a

bizonyosság e végtelen szereteted felől, amikor semmi földi bizonyíték vagy körülmény nem utalhatott rá. Szereteted nem szorul tehát folyvást bizonyításra. De ha lelkünk megfárad, te mégsem hagysz bennünket tanújel nélkül.

Így biztatsz bennünket erőről erőre, napról napra, és formálsz hitünk látását. Azért, hogy mint tanítványaid egykor, mi is téged egészen megismerhessünk. Nem olyanak, amilyenek mi szeretnénk, hogy te legyél, hanem olyanak, akit jobban szerethetünk annál, mint akinek mi gondolnánk el téged.

Gondviselő Atyánk, hozzád jövünk kegyelmedért és irgalmadért ezekben a vészterhes időkben. Kérünk a betegekért, akik otthonaikban vagy a kórházban várják szabadulásukat, hogy harcolj velük és értük az életért, az egészségért, minden kórokozóval és betegséggel szemben! Hadd dicsérjenek még téged a tiéid körében!

Könyörgünk, te légy az orvosok és ápolók bátorítója, erőssége, fáradhatatlansága, hogy segítő kezük felett a te gyógyító kezed áldása legyen!

Urunk, téged kérünk a világ uraiért, hogy döntéseikben a te uralmadhoz igazodjanak, és tudjanak bölcs ítéletet hozni mindazokban a kérdésekben, amelyek olyan súlyosan meghatározzák jelenünket és jövőnket!

A te oltalmad legyen, Urunk, az egészségesekkel is! Légy ott minden otthonban, ahol magányosok vagy családostok élnek, hogy megtalálhassák helyüket ebben a megváltozott élethelyzetben és az új kihívásokban. Te növeld a szeretetet és a türelmet, különösen is ott, ahol megfogyatkozni látszik. De te légy, Urunk, ott is, ahol már talán épp a kilátástalanság és a munkahely elvesztése fenyeget. Ne hagyd őket elveszni, Urunk reményvesztettségükben, siess segítségükre!

Urunk, végezetül, áldd meg ezt a te anyaszentegyházadat, amely templomait most bezárta ugyan, de kapott másfajta teret, hogy rólad bizonytságot tehessen. Véd meg, Urunk, az erőtlenségtől, és ajándékozd neki Szentlelkedet, hogy minden szó, amit rólad megvall a világ előtt, megújult és megszülető hitté lehessen azok számára, akik azt meghallják.

Krisztusért kérünk, Atyánk, hallgass meg minket és maradj mi velünk! Ámen.

Miatyánk

Záróének: 269. dicséret 1-5.verse: „Istenre bízom magamat”

Áldás: Az Úr Jézus Krisztus kegyelme, Isten szeretete és a Szentlélek közössége legyen mindnyájatokkal! Ámen